

Hồi 28**THỦ ĐOẠN PHỤC DƯỢC ĐOẠT PHI KIẾM
TUYỆT ĐAO BẮC ĐẠO DIỆT TAM MA**

gắm ngầm bám theo mục Hữu Phi Sứ, Trương Khánh Long nhờ đó phát hiện mục cũng luôn lưu ám ký cho dù hướng đi của mục cũng chẳng hề thay đổi. Vì thế Trương Khánh Long thêm cảnh giác do khó thể đoán biết từ hướng nào hoặc vào lúc nào sẽ có những nhân vật vì theo ám ký của mục sẽ bất thần xuất hiện. Nhưng phải đến tám ngày sau mục Hữu Phi Sứ mới được toại nguyện và từ các phương vị mơ hồ, một thanh âm bỗng vang lên hỏi mục:

- Sao chỉ thấy một mình Thanh Xuân người?

Mục Hữu Phi Sứ nhẹ thở phào:

- Là tả hay hữu kinh sứ? Xin lượng thứ vì A Xuân đã bị phế bỏ một phần võ công nên không thể không mạo muội gây kinh động.

Giọng kia kinh ngạc:

- Vậy là người đã may mắn chạm trán gã họ Trương? Đừng ngại, bốn nhân chỉ là hữu kinh sứ, không nỡ bắt tội người.

Mục lắc đầu:

- Chỉ là ả Nam Cung Tôn Quỳnh thế nên A Xuân cũng mạo muội đoán nhất định gã họ Trương đã mất mạng. Bởi với hiện trạng gã từng bị phế hủy toàn bộ võ công nếu thiếu chủ nhân Đồng Nhữ An cam đành uống tử thì lẽ nào lại chẳng kịp kết liễu gã đã là hạ hoàn toàn vô dụng.

- Thôi bỏ đi, vậy hóa ra ả Nam Cung Tôn Quỳnh đã hạ thủ, bất kể người là a di của ả? Điều này thật khó tin so với điều bốn nhân từng biết về thân thủ của ả.

Mục biến sắc:

- Ở Mê Tông Động có lưu sổ học Mê Tông, chính A Xuân đã tận mắt mục kích ả nhờ thân thủ đột ngột cao minh, dùng sổ học Mê Tông hạ sát Tả Phi Sứ. Không những vậy vật chủ nhân luôn quan tâm hiện đang do ả sở hữu, ả bảo sẽ sẵn sàng giao hoàn nếu chịu đáp ứng ả hai điều kiện.

- Nói đi.

Mụ chùng giọng xuống, vẻ sợ sệt:

- Một là phải cho ả báo phục phụ thù và điều đó ả đã được toại nguyện sau cái chết của Tả Phi Sứ.

- Nghĩa là Thanh Xuân người gặp may? Cũng tốt, chỉ là thêm một cao thủ Trung Nguyên được ả thay chúng ta loại trừ. Vậy còn điều kiện thứ hai của ả?

Mụ đáp:

- ả muốn thay gã họ Trương chăm sóc và phụng dưỡng Tô phu nhân.

- Hừ, vậy là sẽ có trao đổi. Ở đâu? Vào lúc nào?

Mụ sợ hãi:

- Do a Xuân mãi lo bôn đào nên không kịp hỏi ả về thời gian và địa điểm. Vì thế suốt mấy ngày qua dù đi đến đâu A Xuân cũng lưu ám ký, đành phiền hữu kinh sứ tự tác chủ hoặc nên đến Mê Tông Động gặp ả để tỏ tường hư thực.

- Vậy là người đang trên đường quay về tổng đàn Phi Kiếm Bang?

Mụ thất kinh:

- Ý Hữu kinh sứ muốn nói A Xuân đang tự dẫn đường cho ả theo chân?

- Không phải. Nhưng sao người hoảng sợ? Đừng lo vì quanh đây nếu còn có ai khác thì bốn nhân đầu thể tùy tiện đến gặp người. Tuy nhiên lẽ ra người không nên hành động thế này. Trái lại người chỉ cần lưu một vài ám ký và tìm chỗ ẩn thân ngay. Đúng không?

Mụ cúi đầu:

- Cũng may chẳng có ai theo chân A Xuân vì thế hiện vẫn chưa ai hay biết chúng ta đang giam giữ mụ họ Tô ở đâu.

- Người nói rất đúng. Thế nên suy xét lại, bốn nhân thấy cũng nên trọng thưởng người sau khi nhờ người chủ nhân rồi sẽ biết về tung tích hạ lạc của vật nọ.

Mụ nhẹ nhõm ngẩng mặt lên và mỉm cười:

- Đa tạ hữu kinh sứ thành toàn.

Nhưng mụ vùng tái mặt khi phát hiện cả hai mắt mụ vụt hoa lên, mụ kêu:

- Xin tha mạng! Xin đừng đối xử như thế này.

Quá muộn, một bóng nhân ảnh đã mơ hồ lao ngang qua mụ. Và thân mụ lập tức đổ xuống đất.

Huych.

Nhưng lại tự miệng bóng nhân ảnh nọ chột kêu lên:

- Uý, người là ai?

Bóng nhân ảnh vì thế phải hiện thân, đồng thời phía trước mặt cũng có thêm một nhân vật nữa xuất hiện. Nhìn thấy nhân vật này người vừa kết liễu mục Hữu Phi Sứ vội kêu:

- Là người?

Trương Khánh Long cười cười đáp lại:

- Thật may lại gặp được Công Tôn Hội Chủ. Mà không tại hạ nên gọi là hữu kinh sứ mới đúng. Thật đáng khen cho cách mục trọng thưởng cho mục Hữu Phi Sứ kia, vậy mục có muốn tại hạ trọng thưởng tương tự?

Nhân vật hữu kinh sứ vì chính là mục Công Tôn Nguyệt nên có thừa bản lĩnh để lấy lại trấn tĩnh:

- Người chưa chết? Vậy Lạc Nhữ An thì sao?

Trương Khánh Long hạ cố đáp:

- Là Đồng hay Lạc Nhữ An? Nhưng bất luận là ai thì hạng bất nhân bất nghĩa đó cũng đã đến tội. Và sẽ đến lượt mục nếu không cho tại hạ biết Tô phu nhân đang bị sinh cầm ở đâu?

Mục Công Tôn Nguyệt vẫn nói cứng:

- Người thị vào đâu để mong ta cung xưng? Nhưng nếu có một vật để trao đổi thì khả dĩ người có cơ hội toại nguyện.

Trương Khánh Long lấy chiếc sừng tê ra:

- Vật này chẳng? Vậy phương thức tiến hành sẽ như thế nào?

Mục sáng mắt ngay khi nhìn thấy chiếc sừng tê:

- Hóa ra người đã tiếp nhận toàn bộ di học của Tuyệt Đạo Bá Vương?

Trương Khánh Long thu cất chiếc sừng tê trở lại vào người:

- Thật tiếc vì tại hạ không có đao. Vì nếu có, tại hạ nhất định sẽ cho mục biết Tuyệt Đạo lợi hại như thế nào. Dù vậy mục cũng đừng vội mừng hoặc nghĩ tại hạ vô khả bắt mục cung xưng. Bởi cũng nên cho mục hay nhờ có thần đan diệu dược do Tuyệt Đạo Bá Vương lưu lại kèm với lời di tặng, đích thực tại hạ đang có bản lĩnh chẳng hề kém trước, mục muốn thử chẳng?

Mụ vụt chớp nhẹ hai mắt:

- Vậy còn đao quyết...

Trương Khánh Long cười lạt:

- Mụ chờ mong kéo dài thời gian, nhưng về đao quyết của Tuyệt Đạo Bá Vương thì mụ yên tâm, vì mãnh Kim Đao bài do phu quân mụ là Lục Viên lưu lại, tại hạ thật điểm phúc đã đắc thủ đao quyết. Nào hãy nói mau, Tô phu nhân hiện đang bị giam giữ ở chỗ nào trong tổng đàn Phi Kiếm Bang?

Mụ chợt chớp động:

- Người chứ mong toại nguyện.

Vút.

Nhưng Trương Khánh Long cũng nhanh không kém:

- Muốn tẩu ư? Mụ thật xem thường tại hạ đến thế sao? Mau đứng lại.

Bùng.

Mụ lại hiện thân, hoảng kinh nhìn Trương Khánh Long:

- Vậy là người đã nói đúng về bản lĩnh đã tự trở lại cao minh như trước?

Trương Khánh Long cười cười:

- Cũng có nghĩa mụ đừng chấp nê bất ngộ nhược bằng vẫn bất tuân thì chờ trách tại hạ sao quá độc ác.

Mụ chậm chậm lùi lại:

- Chỗ giam giữ của Tô phu nhân là...

Trương Khánh Long uy nghi tiến theo từng bước chân lùi của mụ:

- Đừng giở trò, hãy nói tiếp mau.

Mụ liếm môi:

- Là... là...

Trương Khánh Long quyết dồn mụ:

- Sao vậy? Ngỡ tại hạ không đủ lực hạ thủ ư?

Mụ khựng lại và nhăn nhó miễn cưỡng:

- Người đừng quá nôn nóng. Ta sẽ nói... là chỗ này.

Mụ chột gắt, cũng theo đó là mụ tay của mụ cũng vẩy xạ, phát ra một tia chỉ kinh thật mẫn và thật thần tốc.

Vù...

Trương Khánh Long biến sắc cũng lập tức hất tay:

- To gan, vậy là mụ muốn ném công phu Độc Trảo ư? Hãy chờ.

Bùng.

Mụ bị chấn động, hoàn toàn khiếp đảm khi phát hiện tia chỉ kinh của mụ tuyệt chẳng gây tổn hại nào dù nhỏ cho Trương Khánh Long:

- Đoạn Mạch Chỉ của ta... Đoạn Mạch Chỉ của ta...

Trương Khánh Long thở dài và tuyệt vọng:

- Đoạn Mạch Chỉ và Độc Trảo là hai công phu khắc kỵ, sao mụ tự tìm chết đối với ta có công phu Độc Trảo đã luyện đủ thập thành, hoàn toàn lợi hại hơn mụ thập phần?

Mụ vụt hiểu liền thất thần tự cúi đầu nhìn xuống ngực. Ở đó qua lớp y phục đã bị chấn nát, mụ nhìn thấy năm dấu đỏ ửng lộ rất rõ ngay trên da thịt mụ:

- Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm? Vậy người chính là... hự.

Hựch.

Trương Khánh Long ngán ngẩm tự lắc đầu:

- Không sai nhưng cũng như Lạc Nhữ An mụ biết quá muộn về ta, kỳ thực vốn là hậu sinh cốt nhục của ai. A...

Chợt Trương Khánh Long phát hiện một tia hy vọng, đấy là vùng phát lên khe khẽ tựa hồ là tiếng kêu rên của mụ Thanh Xuân - Hữu Phi Sứ Phi Kiếm Bang:

- A...

Trương Khánh Long quay người chạy đến:

- Mụ chưa chết?

Tự nhấp nháy mắt một cách khó khăn mụ Hữu Phi Sứ khẽ kêu:

- Người là...

Trương Khánh Long ngồi cạnh mụ:

- Ta có thừa bản lĩnh cứu mạng mụ nếu mụ ứng thuận và cho Trương Khánh Long ta biết ngay chỗ giam giữ Tô phu nhân.

Mụ rùng mình khắp lượt:

- Trương Khánh Long... Trương Khánh Long...

Trương Khánh Long lo sợ vội nhấc đầu mụ lên:

- Hãy nói mau, sau đó ta sẽ cứu sống mụ.

Ngờ đâu mụ chỉ lảm nhảm một lần cuối:

- Diệt Thiếu Lâm... hợp thất phái... Kim quốc thống nhất... Trung Nguyên... hự.

Tia hy vọng cuối cùng của Trương Khánh Long thế là tan biến. Dù vậy sao một lúc tự ngẫm nghĩ thì Trương Khánh Long vẫn chột lao đi như thể đã biết bản thân ngay lúc này phải cần đến đâu.

Vút.

Trương Khánh Long cứ mãi miết kiem trình, đi theo phương hướng mụ Hữu Phi Sứ từng thủy chung lao đi và chưa lần nào thay đổi.

Vượt ngoài mọi thái độ cẩn trọng của Trương Khánh Long, từ phạm vi ngoài năm dặm xung quanh tổng đàn và thậm chí lúc lọt được vào tổng đàn Phi Kiếm Bang thì hầu như bản thân Trương Khánh Long không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào đáng để xem là khả nghi. Kể cả sau đó cũng vậy, khi đã tùy tiện đi khắp mọi nơi và không bị bất luận ai ngăn trở hay hỏi han Trương Khánh Long dần nhận ra một sự thật. Toàn bộ Phi Kiếm Bang từ chí trên đến tận cấp bang đồ thấp nhất thấy thấy đều đã ly khai từ lâu.

Họ đi đâu?

Tự hỏi xong thì Trương Khánh Long có ngay lời đáp. Đây là câu lảm nhảm cuối cùng của mụ hữu Phi Sứ: diệt Thiếu Lâm, hợp các phái, Kim quốc thống nhất Trung Nguyên.

Thần tình rung động Trương Khánh Long chỉ muốn lập tức chấp cánh bay ngay đến Thiếu Lâm tự. Nhưng đến khi chực lao đi do nghĩ sao không biết, toàn thân Trương Khánh Long vút xê bắn qua một bên, tiếp đó thì bật lao vùn vút về phía hậu sơn của tổng đàn Phi Kiếm Bang, nhanh như ánh sao băng.

Vù...

Đến đây với mục lực thật tinh tường Trương Khánh Long tự hồ chẳng cần dừng lại hoặc để đổi hơi hay để thay đổi phương hướng, vẫn thần tốc lao về phía vừa được mục lực tinh tường phát hiện và bắt gặp một dấu hiệu khả nghi mơ hồ.

Vù...

Sự xuất hiện quá đột ngột của Trương Khánh Long lập tức thu kết quả bằng một tiếng kêu quá đổi kinh ngạc của một nhân vật đã sơ suất lộ một dấu hiệu khả nghi:

- Ối... ai?

Và ngược lại vì Trương Khánh Long cũng quá đổi ngạc nhiên nên không thể nào không kêu:

- Sao lại là lão? Ta nhớ rồi, lão Thâu Nhi phải không?

Trước mặt Trương Khánh Long một lão nhân có vóc dáng nhỏ thó cứ tỏ ra bối rối lạ:

- Mong lượng thứ, ta già rồi mắt lại kém, thật không nhận ra người là ai và cũng thật không ngờ vẫn còn có người chịu khó lưu lại để bất ngờ hù dọa một lão già lụm cùm như ta.

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Lão Thâu nhi ắt vẫn nhớ chuyện một hòm chứa đầy ngân lượng ở một trang viện bị bỏ hoang và lần đó vân bối đã rộng tay ban cho lão cả ngàn lạng kim ngân?

Lão Thâu nhi lập tức ngược nhìn Trương Khánh Long không chớp mắt:

- Để xem, a ra là Trương công tử. Thật hù vía, vậy mà ta cứ nghĩ phen này khó thoát vì bọn Kim sứ kỳ thực chỉ là lũ nội gián do thám nước Kim phát hiện.

Trương Khánh Long vẫn mỉm cười:

- Hóa ra lão Thâu nhi may cũng biết về bọn do thám nước Kim? Nhưng sao lại gọi chệch từ kinh sứ thành kim sứ?

Lão bữu môi:

- Chỉ công tử gọi chệch thì có, mà cũng phải thôi. Vì sau khi bị phục được hầu như ai ai của Phi Kiếm Bang cũng đều gọi bọn người của nước Kim là kinh sứ. Bọn chúng chính là kim sứ, tuy nhiên công tử hãy tin ta, bọn chúng chính là kim sứ. Nhưng này công tử đến đây làm gì? Vì lẽ ra phải đúng như ta đã nghe chúng bàn, bảo là đang chờ công tử thế nào cũng đến Thiếu Lâm. Ô ta nhớ lại rồi, thì ra công tử đến đây chỉ vì sự an nguy của Tôn phu nhân nào đó? Muộn rồi chúng đã đưa Tô phu nhân đi từ lâu. Bất quá ở đây chỉ còn một mình ta đang muốn nhân cơ hội này vơ vét mẻ cuối cùng để an hưởng tuổi già.

Trương Khánh Long gật gật đầu:

- Được vân bối đâu thể không tin lão Thâu nhi. Duy có điều lão có nghe lầm chăng khi bảo bọn chúng đang chủ tâm chờ vân bối ở Thiếu Lâm? Và còn về câu chuyện phục được thì hư thực thế nào?

Lão ngân ngại:

- Ta nghe thế nào thì nói cho công tử thế ấy, và lẽ ra công tử nên đi ngay mới phải, sao cứ mãi trùng trình vạ nhất làm lỡ chuyện của ta thì sao?

Trương Khánh Long lại mỉm cười:

- Văn bối hứa sẽ đi ngay không gây bất kỳ cản ngại nào nữa, chỉ mong lão Thâu nhi hạ cố dù chỉ giải thích bằng một đôi lời ngắn gọn cũng được.

Lão miễn cưỡng đáp ứng:

- Chẳng có gì nhiều lắm đâu. Vì đại khái ta cũng chỉ nghe có thể, bất quá chúng có lẽ lời bàn thêm, bảo chỉ cần có được công tử là Tuyệt Đạo Ma vương nào đó thì vạ sự tất thành.

Trương Khánh Long chữa lại:

- Tuyệt Đạo Bá Vương. Vậy chúng có giải thích thêm vì sao lại biết văn bối chính là Tuyệt Đạo Bá Vương chẳng?

Lão trợn mắt:

- Ta tuy mắt kém nhưng tai quyết không không điếc, hướng hồ hai chữ Bá và Ma hoàn toàn khác nhau, đừng có bảo ta nghe lầm.

Trương Khánh Long vội đầu dụi:

- Được rồi, Ma thì Ma.

Lão thở phì phì:

- Nếu không vì một lần công tử đã ban cho ngân lượng, ta quyết chẳng bỏ qua thái độ xem thường này. Dù vậy âu cũng là nể tình cố cựu. Hãy nghe đây, về công tử thì chúng chẳng nói gì thêm. Riêng về chuyện phục được thì nhân đây ta xin có lời cảnh báo. Ất vì chúng muốn biến công tử thành công cụ thành sát thủ của chúng, có như thế chúng mới gọi công tử là Tuyệt Đạo Ma Vương, thế nên trước sau gì chúng cũng có cách cho công tử phục được. Đừng xem thường nha, vì kể từ lúc bị phục được như ta tận mắt mục kích, thì duy chỉ mỗi mình đường chủ Phi Thủy đường vì tinh thông thủy tấu nên quyết liều mình tự trầm thủy tấu thoát. Kỳ dư bao nhân vật Phi Kiếm Bang còn lại thấy thấy đều ngoan ngoãn tuân phục theo mọi sai xử của bọn chúng. Và nghe đâu một khi đã phục được, người bị hại không chỉ có thần trí mê muội mà dường như nội nguyên chân lực cũng tự tăng lên. Thật nguy thật là cực chí nguy nếu công tử sơ ý cũng bị chúng phục được.

Tổ vẻ cảm kích Trương Khánh Long bảo:

- Đa tạ lời cảnh tỉnh, và nếu chẳng còn gì vấn bối đành có lời từ biệt.

Lão xua tay:

- Hết rồi thật mà, xin công tử đi ngay cho.

Nhưng thay vì đi Trương Khánh Long làm ra vẻ tình cờ hỏi:

- Cho hỏi ở tổng đàn Phi Kiếm Bang này đâu là nơi có thể cho Biển Bức Phi Thủy tự trầm mình tẩu thoát?

Lão Thâu nhi trợn ngược hai mắt và giận dữ hỏi ngược lại:

- Thì ta đâu có bảo đường chủ Phi Thủy đường tự trầm mình ở quanh đây? Thôi nào sao công tử cứ làm khó ta mãi?

Trương Khánh Long đảo mắt nhìn khắp hậu sơn:

- Vậy sao bản thân lão cứ tỏ ra vội? Trừ phi lão đang lo se có ai đó quay lại bắt tử, đúng không? Vậy thì ai nữa ngoài Biển Bức Phi Thủy do cũng là nhân vật Phi Kiếm Bang nên cứ khiến lão thấp thỏm mãi chẳng yên?

Lão Thâu nhi chán ngán thở dài:

- Thật xúi quẩy, đây là lần thứ hai cứ gặp công tử thì trước sau gì ta cũng bị bắt thóp. Ở chỗ trũng núi kia kìa, phía dưới là một miệng vực, nếu công tử sơ xẩy tự rơi xuống thì đừng oán trách gì ta. Được chưa? Xin hãy đi ngay cho.

Trương Khánh Long phì cười và lao đi ngay.

- Đa tạ.

Vút.

Và trước ánh mắt ngỡ ngàng lẫn quang hoài của lão Thâu nhi, Trương Khánh Long vừa đặt chân đến trũng núi là cứ thế lao luôn xuống miệng vực, tự hồ vì không nhìn thấy nên đành theo đà rơi mất hút.

Ào...

Nhưng không phải Trương Khánh Long hoặc muốn tự sát hoặc chẳng nhìn thấy miệng vực. Trái lại lúc bản thân đã rơi, Trương Khánh Long cũng vội điều chỉnh phương hướng và cố ý nhắm vào một vũng trắng bạc sâu mãi phía dưới để lao thẳng xuống.

Ừm.

Nước bay tung toé và lập tức từ một chỗ nào đó quanh quất bỗng vang lên tiếng người kêu:

- Uý, có rồi.

Nhưng chẳng phải chỉ vang lên mỗi một giọng nói trái lại còn thêm một vài giọng nói khác cũng thi nhau vang lên:

- Nếu vậy thật may cho Biển Bức Phi Thủy người, chỉ vì người đoán đúng. Ha ha...

- Nhưng dù đúng thì vẫn vậy bởi con dơi hôi thối biết bơi người nếu muốn kéo dài sinh mạng thêm dăm bảy ngày nữa thì hãy mau mau lặn xuống tìm và kéo thi thể nọ lên đây. Nhược bằng vẫn ương bướng thì thì bọn ta chẳng còn cách nào khác ngoài mỗi một việc là xẻ thịt người chia nhau ăn đồ đổi. Người dám bất tuân chẳng? Hử?

- Sao cũng là người như nhau, ta lại chưa thấy ai độc ác hoặc mất hết nhân tính như bọn người, dám ăn cả huyết nhục của đồng loại? Ta thật hổ thẹn khi bị bọn Hán gian thân Kim xếp cùng loại với lũ người, gọi chung là các cao thủ võ lâm Trung Nguyên. hãy cứ xẻ thịt ta mà ăn, để xem sau đó chẳng tìm thấy gì nữa thì đến lượt ai trong ba kẻ độc ác bọn người lại chịu lấy thịt bản thân dâng cho đồng bọn ăn.

- Biển Bức Phi Thủy người chớ lảm lòi lại còn toan ly gián bọn ta. Tóm lại tuy người có công giúp bọn ta không chết chìm dưới vũng nước nhưng bù lại, bọn ta cũng khiến người có lại nhận thức bằng cách hóa giải toàn bộ công lực bản thân người, không để người mãi mãi mê muội vì bị bọn chó Kim phục dược. Vậy tốt hơn hết người đừng để bọn ta động nộ, sẽ rất bất lợi cho người. Trái lại hãy ngoan ngoãn tuân lệnh cũng là cách giúp người kéo dài mạng sống, may ra sẽ có kỳ tích giúp tất cả chúng ta cùng thoát hiểm địa khốn nạn này.

Chợt có giọng ai đó trong bọn vừa lên tiếng khê kinh ngạc:

- Là thật. Kẻ nào vừa rơi, sao đã lâu rồi chẳng thấy tự nổi lên?

- Ất là thi thể nào đó chết đã lâu ngày. Vì thế hể rơi là chìm luôn. Thôi đi, dù dói thế mấy cũng đừng bảo ta phải ăn thịt một thi thể thối rữa. Ta tởm lắm.

- Vậy thì cứ xẻ thịt con dơi hôi thối này ư?

- Đừng, được rồi. Ta đồng ý tự lặn xuống xem sao vì dưới đáy vốn có lớp bùn khá dày, nói thật dù người còn sống nếu không tinh thông thủy tính, một khi sơ ý dễ cắm toàn thân vào bùn cũng vô khả tự nổi lên.

- Nay Biển Bức Phi Thủy người thật tâm đó chứ? Hay người toan nhân cơ hội này tự trầm để chết luôn đỡ phải bị bọn ta xẻ thịt rồi cũng vong mạng?

- Đúng đấy. Ý niệm của con dơi hôi thối Biển Bức Phi Thủy chính là thế này. Nào đừng để hấn qua mặt bọn ta. Thà lấy đao xẻ thịt hấn ngay bây giờ thì hơn.

- Được rồi, xẻ thì xẻ. Nhưng đao đâu?

- Ủy. Ta mới để đao cùn ở đây, ai to gan dám giấu di mất?

- Nè không phải ta. Đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ chứ? Vả lại bản thân ta đã mất hết võ công dù muốn giấu hay vứt bỏ một thanh đao cũng đâu đủ lực thực hiện?

- Không phải Biển Bức Phi Thủy người há lẽ là bọn ta? Đừng đùa chứ.

- Phải rồi. Nếu không do con dơi hôi thối người thì do ai chứ?

Chợt có tiếng của Trương Khánh Long lạnh lùng vang cất lên từ một chỗ khuất:

- Do ta.

Ở khoảng lơ lửng giữa trời một mặt dựa vào vách núi, mặt còn lại thì giáp với mặt nước, hiện có tất cả bốn con người và đều đang hướng mắt về hướng vũng nước. Nhưng khi nghe tiếng Trương Khánh Long vang lên, tất cả đều giật mình quay ngay về phía sau, để cùng nhau nếu không nổi giận quát tháo thì cũng kinh ngạc hỏi:

- Kể nào?

- Ai?

- Đã đến sao không hiện thân?

Từ chỗ khuất Trương Khánh Long bình thản bước ra với toàn thân y phục đều ướt sũng và thêm nữa là một thanh đao đã phần nào gỉ sét, đang cầm trên tay. Trương Khánh Long lên tiếng:

- Thật đã lâu mới gặp lại chư vị nghĩa thúc tam, ngũ, lục. Liệu có nhận ra tiểu đệ là Trương Khánh Long chăng? Và nhân đây cho hỏi, nhị vị nghĩa thúc lục, ngũ thì tiểu đệ biết rồi, chính là do Âm Dương Nhị Diệu giả danh. Vậy tôn giá là ai, kẻ từng mạo nhận là tam nghĩa thúc của Trương Khánh Long này?

Trong bốn nhân vật đương diện lập tức có ba kẻ sợ hãi lùi lại. Và một còn lại tuy cũng sợ hãi nhưng cũng dạn dĩ lên tiếng:

- Sao? Người là Trương Khánh Long? Hóa ra bọn người Kim đoán đúng khi cho rằng người chẳng hề chết ở Mê Tông Động?

Trương Khánh Long lạnh lùng nhìn nhân vật đó:

- Nếu tại hạ chết thì ai sẽ thay Nam Cung Tôn Quỳnh xử trí lũ phản bang như các hạ hầu trùng chấn uy phong Phi Kiếm Bang? Biển Bức Phi Thủy đường chủ các hạ chớ vui mừng quá vội, hừ.

Vậy là đến lượt nhân vật này chính là Biển Bức Phi Thủy đường chủ Phi Thủy đường Phi Kiếm Bang cũng sợ hãi lùi lại y hệt ba nhân vật trước đó. Trương Khánh Long lại xạ mắt nhìn ba nhân vật nọ và bảo:

- Lạc Nhữ An chết rồi, mối thù sát hại Thạch Lệ Hoa, Thạch Thất Cô của tại hạ đành phải hời nhị vị Âm Diệu và Dương Diệu thôi. Nhưng nếu cần nhị vị cứ gọi thêm đồng bọn cùng hợp lực, tại hạ hứa sẽ không dùng thêm bất kỳ công phu nào, kể cả sở học Mê Tông cũng vậy, mà chỉ cần mỗi một thanh đao này mà thôi. Nào hãy chứng tỏ khí phách của đấng trượng phu. Hãy cùng xông lên đi chứ?

Ba nhân vật nọ một to cao, râu hùm hàm én chính là kẻ từng được Lạc Nhữ An dùng để mạo nhận là Bạch Hoạch tam nghĩa thúc của Trương Khánh Long. Hai còn lại, một chính là Khẩu Tài Tam Mục Dương Diệu từng mạo nhận ngũ nghĩa thúc Trang Hiến và một kia là Âm Diệu Kiến Tử Bất Động hợp nhau thành hai nhân vật tự xưng là Âm Dương Nhị Diệu cũng đã cùng nhau truy sát Thạch Lệ Hoa, thất nghĩa cô của Trương Khánh Long. Cả ba khi bị Trương Khánh Long hỏi tội dù sợ vẫn tỏ ra vui, do nghe Trương Khánh Long quả quyết chỉ dùng mỗi một thanh đao cùn. Nhân vật cao to liền cất giọng ồm ồm cười vang:

- Ta có nghe người từng nhận là Bất Minh Phi Quân Tử, quyết không nói hai lời chứ?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn, và nếu tại hạ sai lời thì xin trời xanh ở trên cao kia đừng để tại hạ có cơ hội thoát hiểm địa này.

Âm Dương Nhị Diệu cười hả hê cùng tiến lên:

- Nếu vậy bọn ta sẽ không khách khí. Vì hễ may mắn hơn, ha ha...

- Hễ may mắn thêm thì bọn ta bỗng có thêm người tạm làm thức ăn đỡ đói. Ha ha...

Trương Khánh Long dùng đao vẫy gọi luôn nhân vật cao to:

- Tôn giá sao không cùng tiến lên một thể? Đừng ngại chỉ là tại hạ chẳng muốn để phí thời gian, dù của tại hạ hay của tam vị cũng vậy. Nào hãy xông lên cùng lúc đi nào.

Động nộ nhân vật cao to lao ào đến:

- Tiểu tử nếu đã muốn chết thì bọn ta cũng đâu hẹp dạ chẳng cho người toại nguyện. Hãy cùng đánh nào Âm Dương nhị vị huynh đệ.

Ào...

Âm Dương Nhị Điều cũng nhất loạt xông lên và quỳ quyết hơn khi lập tức phân khai hợp thành nhân vật cao to lập thành thế chân vạc, vây đánh một mình Trương Khánh Long ở giữa:

- Đánh thì đánh. Hãy đỡ.
- Phải tận lực vào. Xuất thủ. Đỡ.

Ào... Vù...

Trương Khánh Long tuy chưa lần nào sử đao nhưng vẫn gan to mật lớn, chủ ý chờ cả ba xông lên đủ tầm mới tận lực bạt đao và gầm thành tiếng long trời lở đất.

- Khai...

Một bụng đao bạt loá lên.

Ào...

Áp lực và sát khí từ bụng đao tuôn trào, lập tức khiến Biển Bức Phi Thủy ở bên ngoài phải kêu:

- Tuyệt Đạo Ma Vương!

Bọn Âm Dương Nhị Điều ba người mãi lúc này mới cảm nhận có điều bất tường toan lùi lại thì quá muộn, đành bạt gào thất thanh:

- Ôi...
- Bọn ta lầm rồi.
- Sao lại có thứ quỷ đao này? A...

Bụng đao tỏa rộng dễ dàng gây ra ba lượt chấn chạm cơ hồ cùng một lúc.

Phập... phập... phập...

Rồi sát khí lẫn áp lực của bụng đao cũng tan biến, chỉ lưu lại cục trường một thảm cảnh tột cùng khiếp đảm, là ba hình hài bất động và vỡ tung tóe ruột gan. Mục kích cảnh này chính Trương Khánh Long cũng khiếp đảm:

- Ôi, Tuyệt Đạo quá lợi hại.

Biển Bức Phi Thủy kinh khiếp toàn thân bủn rủn rồi ngã ngôi xuống:

- Bọn chúng nói đúng. Nếu để chúng biến người thành Tuyệt Đạo Ma Vương thì quả nhiên võ lâm Trung Nguyên sẽ bị diệt tuyệt.

Chợt Biển Bức Phi Thủy giật mình khi nghe một âm thanh thật khô giòn đột ngột vang lên từ phía Trương Khánh Long. Coong... Giương mục lực nhìn thì Biển Bức Phi

Thủy thấy Trương Khánh Long đã tự hủy thanh đao, là nguyên nhân phát ra tiếng động khô giòn. Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc:

- Người không nỡ dùng đao phân loạn ngũ tạng lục phủ ta?

Trương Khánh Long ném bỏ hai nửa thanh đao gãy và chột cười gượng:

- Tại hạ cũng không chủ ý đoạt mạng đường chủ. Sở dĩ lúc này tại hạ phải nói như thế vì không muốn bọn mất hết tình người này chột dùng sinh mạng đường chủ uy hiếp ngược lại tại hạ. Xin lượng thứ vì đã để đường chủ một phen kinh hãi.

Biển Bức Phi Thủy không tin:

- Tại sao người không giết ta?

Trương Khánh Long thở dài, ngược nhìn cao thật cao:

- Chỉ tiếc tại hạ vô khả đưa đường chủ cùng thoát hiểm địa này. Trừ phi nhờ thông thuộc địa hình đường chủ có thể chỉ tại hạ cách khác để cùng đào sinh.

Biển Bức Phi Thủy cũng thở dài:

- Vậy là người đã không hề thực ý giúp ta? Nhưng sao không cho ta biết nguyên nhân?

Trương Khánh Long tiến lại gần Biển Bức Phi Thủy:

- Nếu có ác ý thú thật tại hạ đâu vội vàng lao ngay xuống vực khi đã biết chuyện đường chủ tự tử và kể đó là chột nghe dưới này vẫn có âm thanh vang lên? Vậy thì đó cũng là một nguyên nhân khiến tại hạ có những hành động này. Một vì cảm khái trước hành vi thà chết quyết không tự biến thành công cụ cho người Kim sai khiến của đường chủ. Hai là tại hạ mong được sáng tỏ hơn về chân tướng lai lịch của lũ người Kim trước khi định đến Thiếu Lâm đối đầu với bọn chúng.

Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc:

- Há lẽ người chưa thể biết bọn chúng cũng đang ở Thiếu Lâm chờ người? Vả lại có thể cho ta biết vì sao người quả quyết cùng bọn chúng đối đầu?

Trương Khánh Long buông người ngồi xuống đối diện Biển Bức Phi Thủy:

- Về tư thì tại hạ cùng nghĩa phụ từng nợ ân tình phái Thiếu Lâm, và nói rõ hơn đích thực Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư. Còn luận về công thì trên tất cả, mọi cao thủ võ lâm dù hắc hay bạch, cũng đều là bá tánh Trung Nguyên. Huống hồ tại hạ dù muốn dù không cũng đã thừa kế Mê Tông sở học, là di học của Tuyệt Quái Thư Sinh đã từng đối đầu và phần nào ngăn chặn được dã tâm thôn tính Trung Nguyên của lũ Kim quốc. Tại hạ quyết không thể làm khác.

Biển Bức Phi Thủy cau mày:

- Nhưng bọn chúng vẫn chờ và quyết biến ngươi thành Tuyệt Đạo Ma Vương. Người không ngại ư?

Trương Khánh Long vụt hỏi:

- Chính vì thế tại hạ cần tổ tường lai lịch bọn chúng hầu suy đoán xem sẽ bằng cách nào toan biến tại hạ thành công cụ của chúng. Nhờ phục được như đã tiến hành đối với Phi Kiếm Bang chẳng?

Biển Bức Phi Thủy ngỡ ngàng:

- Vì nghe bọn Âm Dương Nhị Đế vừa đề cập lúc nãy nên người biết chuyện này?

Trương Khánh Long đành thuật lại câu chuyện đã tình cờ phát giác hành vi toan vơ vét của lão Thâu nhi rồi bảo:

- Nhưng nếu chỉ trông mong vào thủ đoạn toan phục được tại hạ thì quá sai lầm. Trái lại hiện tại hạ vẫn ngạc nhiên về việc chúng dự đoán tại hạ không hề chết như gần đây bản thân tại hạ luôn cố tạo ra để chúng hoàn toàn tin hơn, thế nên đành ngờ rằng ắt chúng có thủ đoạn nào đó cao minh hơn lợi hại hơn thủ đoạn phục được thập bội phần. Hãy nói đi, đường chủ có tình cờ biết dù chỉ một mảy may lai lịch của bọn chúng chẳng? Nhất là về nhân vật họ Đồng, luôn được bọn chúng gọi là chủ nhân?

Biển Bức Phi Thủy lắc đầu:

- Mãi gần đây ta mới được biết hóa ra bọn chó Kim đã có mọi dự mưu từ rất lâu. Đến độ cả Bang Chủ phu nhân trước kia cũng từng là nội gián Kim quốc. Khi biết ra thì cũng từ lâu toàn bộ Phi Kiếm Bang đều do bọn chúng thao túng. Có chăng ta cho người biết một tin, là Phi Kiếm Bang cũng từng một thời câu kết với phái Thiếu Lâm qua một nhân vật trung gian chính là Lạc Nhữ An.

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Mấu chốt là ở đây. Vì việc Phi Kiếm Bang câu kết với phái Thiếu Lâm là điều từ lâu tại hạ cũng tự dự đoán biết. Nhân tiện đường chủ nghĩ sao nếu nghe tại hạ quả quyết tính danh thực của Lạc Nhữ An là Đồng Nhữ An, có mối liên hệ gì chẳng với một nhân vật nào đó cũng mang họ Đồng?

Biển Bức Phi Thủy kinh ngạc:

- Liệu có thể là Nhất Ác Đồng Khuê?

Trương Khánh Long thở dài:

- Nếu kể cả đường chủ cũng có ý nghĩ này thì liệu có thật chẳng từ lâu nay ai ai cũng lầm về Đồng Khuê? Vì theo tại hạ đoán bản lãnh thực sự của Đồng Khuê phải bao gồm hai tuyệt học dù khắc kỷ nhưng vẫn được luyện kiêm thông, là Đoạn Mạch Chỉ và Độc Trảo Ngũ Hồng Điềm.

Biển Bức Phi Thủy bác bỏ ngay:

- Nếu vậy thì không thể vì luận về tính khí thật độc ác của họ Đồng thì chỉ cần một trong hai tuyệt kỹ đó thôi ắt đã từ lâu Đồng Khuê phải gây nhiều hơn, thật nhiều trận thảm sát, hầu lưu ác danh vạn đại. Quyết chẳng thể là Nhất Ác Đồng Khuê, trừ phi ý người muốn nói Đồng Khuê đã biết che giấu bản lĩnh, cho dù đã không ít lần bị lâm vào cảnh nếu chẳng kịp tẩu ắt đã vong mạng.

Trương Khánh Long hoàn toàn thất vọng:

- Rút cuộc cũng chưa thể đoán biết dù chỉ mơ hồ, họ Đồng khiến tại hạ phải lo âu.

Biển Bức Phi Thủy chợt bảo:

- Người phải tận lực sớm minh bạch điều này thì càng tốt, nhất là với ý định vẫn đến Thiếu Lâm của người. Phần ta cũng sẽ tương tự với điều kiện người cũng phải đưa ta cùng thoát.

Trương Khánh Long vỡ lẽ:

- Nghĩa là từ đây thực sự vẫn có nẻo đào sinh.

Biển Bức Phi Thủy gật đầu:

- Nhưng cần phải thực sự tinh thông thủy tính bởi ngầm dưới đáy nước có ẩn chứa một dòng chảy, chỉ cần có đủ bản lĩnh xuôi theo dòng chảy, vượt qua một khe núi cũng ngầm dưới đáy nước có chiều dài độ bảy trượng là sẽ thoát ra ngoài. Tuy ta đủ sức bế kín hô hấp suốt thời gian này nhưng do võ công đã bị phế nên thủy công cũng bị tác động, sợ nhất là chẳng đủ lực vượt qua. Người thấy sao?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Sau đó thì sau? Đường chủ định tiến hành như thế nào hầu minh bạch nhân vật họ Đồng là ai, theo sự phân công của đường chủ vừa nói?

Biển Bức Phi Thủy bảo:

- Ta có một manh mối liên quan đến Lạc Nhữ An, và nếu đúng như người bảo họ lạc là Đồng Nhữ An, có thể suy đoán giữa nhân vật họ Đồng và Đồng Nhữ An ắt có mối liên quan thì ta tin rằng từ manh mối này sẽ có một phát hiện nào đó khả dĩ thuận lợi. Vậy người đủ bản lĩnh đưa ta cùng thoát chẳng?

Trương Khánh Long vẫn quả quyết gặt đầu:

- Nhưng phải nói trước bản thân tại hạ thật chưa tiện lộ diện vì tại hạ không tin bọn chúng chột có đủ nguyên do để quả quyết Trương Khánh Long vẫn sống. Trừ phi chúng có tài tiên đoán đã rõ mọi quá khứ vị lai, như thế chúng không còn là phàm nhân như chúng ta nữa. Thế nên cũng mong đường chủ tạm giữ kín cho.

Vừa thấy Biển Bức Phi Thủy gặt đầu tỏ ý ưng thuận, Trương Khánh Long vội hỏi tiếp:

- Còn việc này, đường chủ có tình cờ am hiểu hoặc về địa hình hoặc về cách sắp đặt các chỗ lưu ngụ tịnh tu của tăng nhân phái Thiếu Lâm chẳng?

Biển Bức Phi Thủy lần đầu mỉm cười với Trương Khánh Long:

- Người đã gặp may rồi. Vậy để tránh cho người mọi bất lợi không cần thiết nếu cứ khăng khăng tìm đến Thiếu Lâm, thì ta là nhân vật duy nhất có thể giúp người. Hãy nhìn đây.

Biển Bức Phi Thủy vừa nói vừa lấy tay vẽ xuống đất cũng dùng thêm những mẫu đá nhỏ minh thị cho Trương Khánh Long rõ hầu như từng địa hình được sắp đặt ở phái Thiếu Lâm.

- Phái Thiếu Lâm tồn tại đã lâu mọi kiến tạo vì từ rất sớm đã hoàn chỉnh nên hầu như chẳng cần thay đổi gì nữa. Đây là Đạp Ma Viện, chỗ này là Tàng Kinh các. Kế đó là Đại Hùng Bảo Điện, Tổ Sư Đường, Sám hối Động...

Trương Khánh Long ghi nhận tất cả lại còn nghe Biển Bức Phi Thủy dặn thêm:

- Lợi hại nhất ở Thiếu Lâm là La Hán Đại Trận, thế nên người luôn tránh đừng để lộ diện ở bất kỳ chỗ nào có địa hình rộng rãi hay thoáng đãng. Bởi một khi người bị hãm thân vào Đại Trận La Hán thì đừng mong toàn mạng thoát ra.

Trương Khánh Long gặt đầu và lập tức cùng Biển Bức Phi Thủy đứng lên, tiến lại vùng nước.

- Đi, tại hạ nguyện đưa đường chủ cùng thoát.

--- o0o ---